

Dicle Üniversitesi kampüsünde aylak aylak gezinirken farkına vardım ki tek aylak ben değilim ve bu farkındalığın derin yanı sıra üniversite gençliğinin toplumsal duyarlılığını kaybediyor oluşu. Hem de büyük bir hızla...

60 kuşaklarından geriye kalan sadece anlatılanlar. 80 darbesiyle vurulan üretken düşünce, şimdi kısır karanlıklarla kampüsün yeşillik alanlarında pineklemeye mahkum. Aslında bu bir tercih meselesi. Kimse kimseyi başkası olmaya veya istemediği şeyleri yapmaya zorlamıyor. Yani gençlik (özellikle üniversite gençliği) kafalarında kurduğu sınırları aşmaya çift taraflı olarak niyetli değiller.

Benim düşündüğüm gençlik profiliyle şuan gözlemlediğim davranışlar birbirine çok uzak. Yaşadığı toplumun sorunlarına duyarlı ve çözümsel bir yaklaşım sergileyen gençlik olmalı benim gençliğim. Üretmeli, çabalamalı, yardım etmeli, okumalı, yazmalı, çizmeli... Oysa tüketen, umursamayan, okumayan, yazmayan bir gençlikle karşı karşıyayız. Anlayacağınız gençlik misyonunu kaybetmeye, duyarlılığını yitirmeye başladı. Kendisi için yapan-eden, kendisini düşünen bir gençlik var her yerde.

Yazım çok mu umutsuz oldu.? Aslında o kadar da umutsuz değilim. Belki de yanı sıra düşündükçe umutsuzlaşıyordur kalemim. Az da olsalar hala içlerindeki duyarlılığı kaybetmemiş, başkaları için çaba sarfeden, yazan ve kolay kolay boyun eğmeyen birileri var. Ama sindiriliyorlar....!

Tabi aşırıya kaçanlarda var. Nasıl yani aşırıya.? Şöyle ki düşünceleri temelde iyi bile olsa eyleme dönüştüğünde yapıcı olmaktan uzak davranışlarla, yıkıcı sonuçlara götürebiliyorlar. Ki bu da aşırılığı getiriyor. Bunlar genelde eleştiriye de açık değildirler. Çünkü körü körüne bir bağlantı söz konusu bu arkadaşlarda. Oysa düşüncelerimiz tartışıldığı ölçüde mükemmele yaklaşır. Zıt görüşten insanlarla fikir alışverişi yaptığımız zaman, bazen göremediğimiz hatalarımızın var olduğunu gösterirler bize. Ancak bu şekilde mükemmeli yakalayabiliriz. Zaten hepimizin amacı toplumsal huzur ve refah seviyesine ulaşmak değil mi.?

Öyleyse neden kapanalım farklı düşüncelere.?

Sorunları herkes söyler, asıl sorun çözümde diyorsanız;

- Öncelikle rektör seçimleri çok dikkatli yapılmalı. Üniversiteyi düşünmeyi seçimden seçime hatırlayan bir rektörü, talihsizlik sonucu bir defa o koltuğa oturtulması neyse de, ikinci defa oturtulması akıl kârı değildir. Bu oluşumun farklı açılımları vardır. Kesinlikle bunlara dikkat edilmeli. Rektör seçme kriterleri değiştirilmeli.
- Bu ülkede adet haline gelmiş olan akraba, eş, dost kayırması en azından üniversitelerde bırakılmalı. Özellikle sözüm rektör ve dekanlara. Üniversitede istediğini istediği pozisyona, uymadığı halde kılıfına uydurup getiren, istemediği prof.ları, doç.ları, yrd.doç.ları üniversitede barındırmayan rektör istemiyoruz. Bunlardan vazgeçmeli. Üniversiteler bilim ve araştırma yuvalarıdır. Birilerinin istediği gibi at koşturabileceği yerler değildir.
- Üniversiteler kendi bünyesinde ülkenin bugününü, yarınını, neler yapılabileceğini tartışabilirler öğrencilerle birlikte demokratik bir platformda. Mesela ayda bir sırayla bir fakültenin amfi veya konferans salonunda yapılabilir. Bu konuşmaların ardından ortak bir bildiri yayınlanabilir ulusal düzeyde. Bu şekilde kendi misyonlarını yeniden üstlenmiş olurlar.
- Kampus sınırları içinde öğrenci topluluklarının toplanması ve değişik etkinlikler düzenlenebilmesi için yerler yapılabilir.
- Kitapların kütüphane esareti kaldırılmalı. Her yerde, her noktada kitap olmalı. Bu, büyük bir okuyucu kitlesine ulaşmak demektir.
- Üniversite destekli araştırma grupları ve farklı kulüpler kurulabilir. Ufak Ar-Ge olarak isimlendirebiliriz bunları ve bu sayede üniversite, gelişmeye yönelik adımlar atmış olacaktır. Aynı zamanda bilimde yeni kanalların açılmasına, yeni fikirlerin doğmasına fayda sağlanmış olur.
- Öğrencilerin tek dertleri çalışmak değil. Elbetteki sporsal faaliyetlerde olmalı. Ve bunun sağlıklı bir şekilde işleyebilmesi için yeterli bir spor tesisinin üniversite kampüsü içerisinde yer alması gerekir.

Beki birilerine ço ütopik gelmiş olabilir. Ama gerçekleşmesi o kadar da zor olmayan gerçeğe dayalı fikirler bunlar. Türkiye ortamında ve şartlarında her ne kadar uzak görünüyorsa da ütopiyalar çöplüğüne gitmeyecekler. Aksine vakitini bekleyen sabırsız çocuk edasında zamanı kollayacaklar.

Firat ERDOĞAN
Dicle Üniversitesi
Elektrik - Elektronik Müh. 3. Sınıf öğrencisi